

„Și nimeni nu putea să învețe cântarea”

1 mai 2008

Gili Cârstea

Ioan privește în viziune grupul celor 144000 adunați în jurul tronului, și constată că ei “cântau o cântare nouă.” Iată relatarea lui:

„Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.

„Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor.

„Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.

„Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel.

„Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apoc 14:1-5).

Imediat după acest pasaj urmează îngerii care vestesc lumii întreita solie îngerească.

Ce importanță are această cântare, spre a ocupa atâta spațiu în marele și tulburătorul capitol 14? De ce oferă apostolul atâtea detalii despre un fapt aparent banal? De cântări și partituri complicate are el timp acum, când Balaurul, fiara și proorocul mincinos tocmai au încolțit omenirea la răscrucea dintre viață și moarte?

Se pare că această cântare nouă are un rol foarte important, determinant așa spune, pentru ceea ce se întâmplă în acea secvență de timp profetic. Totul pare blocat de apariția acestui grup special, în a căror gură nu s-a găsit minciună, oameni care stau fără vină înaintea adevărului pur în care se respiră pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei.

Cântarea aceasta ascunde în ea milenii de chin, răbdare, muncă și sacrificiu din partea cerului. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu a fost pusă la mare încercare, și a rezistat, doar cu gândul și nutrind speranța că odată, cândva, vestea bună a

neprihănirii lui Hristos va produce un popor capabil să interpreteze această cântare. Este o cântare nouă, deosebită, pe care nicio generație până acum nu a reușit să o învețe. Da, au existat persoane care au prins un pic din simfonia aceasta încântătoare, oameni ca Enoh, Moise, Daniel, Iov, Ilie sau Ieremia. Dar niciodată un grup atât de numeros, din aceeași generație, nu a reușit să interpreteze corect această nouă partitură.

Este o cântare nouă, adică o nouă înțelegere a realităților din planul de mântuire, o nouă perspectivă a mării controversate, un orizont mult mai larg al scopurilor lui Dumnezeu în creațiune. Doar cei 144000 o pot învăța. Nu este o baladă simplă, ușor de fredonat la prima audiție. Nu este un șlagăr popular, care să entuziasmeze masele. Doar cei care L-au urmat pe Domnul lor dincolo de perdea o pot învăța, o pot aprecia. Doar cei care au văzut în neprihănirea lui Hristos slava caracterului lui Dumnezeu, și au înțeles că de acolo provine neprihănirea, au putut fi eliberați de frica morții prin care erau ținuți în robia păcatului. Acesta este un privilegiu pe care doar puțini îl apreciază, și mai puțini sunt dispuși să creadă că la un asemenea nivel amețitor sunt invitați.

Prin urmare, este cu totul nepotrivit din partea noastră să așteptăm de la toți membrii bisericii să aprecieze o astfel de cântare nouă. Oh, sigur că ne doare să vedem dezinteresul lor nedeghizat față de ea, dar aceasta nu ne permite să ne pierdem răbdarea față de neputința lor. Dacă la urechile lor această cântare nouă sună fals, de ce ne așteptăm să se prefacă a fi încântați de ea?

Nu obișnuim să batjocorim pe aproapele nostru din cauză că este afon, nu? Dacă el s-a născut fără auz muzical, și nu se poate face nimic spre a remedia neajunsul, de ce să-l tulburăm cu ironiile noastre?

Există suflete sincere, peste tot în jurul nostru, care vor fi mântuite fără să învețe cântarea aceasta, și chiar fără să fi auzit vreodată de ea. Dar porțile cerului se vor deschide pentru ei deoarece mireasa lui Hristos va învăța cântarea nouă, și i se va da să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.

De aceea, cu umilință, cu “frică și cutremur,” să ne plecăm în fața tronului pe care Fratele nostru mai mare urmează să fie înscăunat curând, și să mulțumim din tot sufletul că am fost onorați cu lumină, lumină prețioasă acum, când bezna necunoașterii caracterului lui Dumnezeu învăluie lumea mai puternic decât oricând. Prieteni, ce onoare colosală ni s-a făcut, și cât de nepregătiți, nevrednici și, uneori, inconștienți ne dovedim...
